

Tak jøderne fordi de forkastede Jesus!

Af Kai Kjær-Hansen

Nej, det er ikke mig som Israelsmissionens formand, der anbefaler, at vi skal takke jøderne, fordi de forkastede Jesus. Og jeg vil også være forsigtig med – uden videre – at bruge en vending som "jøderne forkastede Jesus". Anderledes er det i en nyudkommet bog, skrevet af en jødisk forfatter.

Titlen på David Klinghoeffers bog er *Why the Jews Rejected Jesus: The Turning Point of Western History* (Hvorfor jøderne forkastede Jesus: Vendepunktet i Vestens historie). Klinghoeffter, som er en ortodoks jødisk journalist, fremkommer i bogen med den dristige tese, at folk burde være taknemlige for, at jøder forkastede Jesus. Havde de nemlig ikke gjort det, ville der ikke have været nogen kristendom. I givet fald ville Jesus-bevægelsen være endt som en jødisk sekt og velsagtens være gået til grunde. Og i så tilfælde ville verden have set meget værre ud, end den gør i dag. Med forfatterens ord: "Den jødiske forkastelse af Kristus er grundlaget for såvel Europas sublime kultur . . . som Amerikas sublime politik, hvis velsignelse vi nyder . . . Dette bør man takke jøderne for."

I det netop udkomne nummer

"... af bele mit hjerte ønsker jeg og beder til Gud om, at de må frelses" (Rom 10,1)

af Mishkan analyserer den Jesus-troende amerikanske forfatter Michael L. Brown bogen. Han gør bl.a. opmærksom på, at Klinghoeffter fremstiller Jesu person på en sympatisk måde, men også at han skalter og valter med teksterne i evangelierne. Forfatteren lader læserne forstå, hvad han synes er troværdigt eller ikke troværdigt ved evangelierne's billede af Jesus. Men det metodiske grundlag for denne udvælgelse angives ikke.

Når det kommer til Paulus, lyder der andre toner. Paulus er ifølge Klinghoeffter ikke jødisk af fødsel, han kan ikke hebraisk, han forvansker Jesu lære og præsenterer en ikke-jødisk Jesus for hedningeverdenen.

Noget lignede er sagt før, hvilket ikke gør det mere rigtigt, hvis man forholder sig til eksisterende tekster. Klinghoeffter gør sig endda til talsmand for den hasarderede tanke, at da Paulus som Jesus-troende kommer til Jerusalem på sin sidste rejse (ApG 21), bliver han fanget og er lige ved at blive myrdet af visse Jesus-troende jøder!

Jødisk modtagelse af Jesus

Klinghoeffter noterer, at en mere dækkende titel på bogen havde været *Hvorfor de jøder, der forkastede Jesus, gjorde det*. Det giver Michael L. Brown ham ret i.

Hvorfor? Fordi nøglen til "vendepunktet i Vestens historie" ikke var jøders forkastelse af Jesus, men netop det modsatte: jøders modtagelse af Jesus. For Brown står det klart, at det

EN ORTODOKS JØDISK JOURNALIST MENER, AT MAN SKAL TAKKE JØDERNE FOR, AT DE FORKASTEDE JESUS. HVAD MENER HAN MED DET? HAR HAN RET?

Jesus er i NT skildret som Israels hyrde. Han er opfyldelsen af løfter, som Israels Gud har givet ved profeterne. Han havde – og har – stadig noget at sige Israels folk, til hvem han først kom. Ikon-kort af Kirsten Stoffregen Pedersen.

netop var denne jødiske modtagelse – uanset hvor ringe den var – som muliggjorde, at evangeliet om Jesus Messias fik verdensomspændende betydning. Det var Jesus-troende jøder, der først forkyndte evangeliet til hedninger.

Tak Gud fordi han sendte Jesus

Vi takker Israels Gud for, at han

i Jesus af Nazaret lod det blive messiaistid. Messiaistid betyder godt nyt for jøder såvel som for ikke-jøder. Vi takker Gud for, at de første jøder, der troede på Jesus, ikke holdt ham for sig selv. Og i Den Danske Israelsmission glæder vi os over, at der stadig er jøder, som kommer til tro på Jesus som Messias og frelser. Det vil vi fortsat arbejde for.

I ÅR ER DET 100 ÅR SIDEN AT DEN DANSKE ISRAELSMISSION UDSENDTE SINE FØRSTE MISSIONÆRER OG OGSÅ FIK EGET "BLAD"

100-års jubilæum for første missionærer og første "blad"

Af Kai Kjær-Hansen

Den Danske Israelsmission blev stiftet i 1885. Der gik imidlertid 20 år, før man fik egne udsendinge og eget "blad". De to forhold hænger sammen. Med udsendinge forventes venners forbøn. For at bede må man have information. Derfor et "blad" til at fortælle om missionærernes arbejde.

I årene forud for 1885 havde en række udenlandske personer talt Israelsmissionens sag i København. Det resulterede i, at en lille kreds af "damer" dannede en sykkreds i 1882. Fra 1885 til 1905 støttede man økonomisk missionærer, der var i tjeneste i udenlandske missionsselskaber. I 1905 kunne Den Danske Israelsmission for første gang holde "Udsendelsesmøde" for to danskere, der havde fået et kald til at være missionærer blandt Israels folk.

Onsdag den 4. oktober 1905

Udsendelsesmødet fandt sted i St. Andreas Kirke i København. Det blev ledt af den daværende formand, biskop A.S. Poulsen. De to udsendinge var Irenius Faurholdt og Stefan Volf, begge teologer. Forkyndelsen den aften stod de to udsendinge for. Faurholdt prædikede over Lukas 15,1-10 – om det mistede får og den tabte mønt. Volf fortsatte med

Lukas 15,11-32 – om den fortabte søn. Budskabet var ikke til at tage fejl af. Med Volfs ord:

"Saa vil også vi, der nu udsendes som de to første Udsendinge fra den danske Israelsmission, gaa ud til Israel og bede dem gaa ind og glæde sig med de mange fortabte Sønner og Døtre, som blev frelst."

Volf blev udstationeret i – ja, hvem kan udtale det? – Przemysl i Galicien, som lå i det daværende Østrig. Han skulle bringe evangeliet til jøder i nær tilknytning til den lutherske kirkes arbejde dér.

Faurholdt blev efter en kort "uddannelsesrejse" til London udstationeret i Galatz i Rumænien som medarbejder for det arbejde, som den Norske Israelsmission havde.

Ved en anden anledning skal vi vende tilbage til, hvordan deres arbejde formede sig.

"Israelsmissionen" nr. 1 – 1905 - 1. Aarg.

Ved udsendelsesmødet den 4. oktober 1905 sagde biskop Poulsen bl.a.: "Og idet jeg nu anbefaler de to unge Mænd til eders Forbøn, skal jeg meddele, at der vil blive Lejlighed til at følge dem gennem et Blad for Israelsmissionen, som i den nærmeste Fremtid vil begynde at udkomme."

Efter stiftelsen af Israelsmissionen i 1885 havde man kommunikeret til sine venner gennem småskrifter og andre missionsblade.

Første nummer af bladet udkom før jul 1905. Læserne tilskyndes til at glæde missionærerne "med et Brev, om ikke før, så til Julen."

Da man kun nåede at udsende ét nummer i 1905, valgte man at lade "1. Aarg."

dække dette samt de seks numre, der udkom i 1906.

Hovedartiklen i det første nummer var naturligvis en fyldig rapport om udsendelsesfesten.

Mellem 1906 og 1909 kom bladet med seks numre om året. Postleveret kostede det 60 øre – om året! Fra 1910 kom det med 12 numre om året. Det årlige antal numre har gennem tiderne skiftet. Så sent som i 2003 kom avisen i 10 numre. På grund af frafald af portostøtte er vi i dag nede på seks numre. Men hvem ved?

Da man i 1905 begyndte at udgive bladet, havde man såkaldte "Abonnentsamlere", der reklamerede for bladet, modtog penge for det, som de så sendte til missionen sammen med adresser for de nye abonnenter, hvorefter posten sørgede for resten. Når sådanne "Abonnt-

samlere" havde fået ti bestillinger, modtog de det ellefte frit. – I dag er Avisen gratis. En del betaler et frivilligt abonnement på kr. 90,-. Under alle omstændigheder glæder vi os, når nogle reklamerer for avisen!

Motto

Som motto havde man fra første begyndelse Paulus' ord fra Romerbrevet 10,1: "Brødre! Mit Hjertes Ønske og Bøn til Gud for Israel er om deres Frelse." Dette motto fulgte bladet i mange år, men fra og med 1962 røg det ud i forbindelse med ny layout. Dette er nok ikke hele forklaringen. På det tidspunkt var der en del uenighed i landsstyret om, hvor-

vidt Israelsmissionen skulle lade mission afløses af dialog. Missionslinjen sejrede.

Først i 2003 blev mottoet genindført på forsiden af Israelsmissionens Avis: "... af hele mit hjerte ønsker jeg og beder til Gud om, at de må frelses."

Mottoet angiver præcist, hvad Israelsmissionen står for.

I forbindelse med Israel-søndagen, dvs. Israelsmissionens kollektdag skrev Kai Kjær-Hansen en forsideartikel i denne avis med opfordring til bøn for Israels frelse. En af avisens læsere, Poul E. Andersen, har sendt et debatoplæg, som bringes her sammen med Kai Kjær-Hansens kommentar hertil.

Ortodoks og messiansk jøde side om side - Beder man ikke for Israels frelse, svigter man Jesus-troende jøder og gør dem til tabere

Debatoplæg

Hvad er det for en frelse vi skal bede om?

Af Poul E. Andersen
Mail:shofar@get2net.dk

I Israelsmissionens Avis i august, blev der på forsiden opfordret til bøn for Israels frelse. En sådan opfordring er utvivlsomt fremsat uimodsagt fra kristent hold så mange gange igennem snart 2000 år, at de fleste kristne, som hører eller læser den, vil opfatte den som en selvfølge.

Skulle nogen stille spørgsmål ved substansen heri ved at spørge om meningen med ordene, Israel, frelse, tro og Jesus, vil det derfor let blive betragtet som et indirekte angreb på kristendommens urokkelige sandheder. Vi er jo født og opvokset med, at kristendommen – uanset trosretning, er den eneste sande religion, og at noget andet kunne være lige så godt eller bedre, er for de fleste af os utænkeligt eller udtryk for åndelig blindhed. Alligevel vil jeg vove at gøre et forsøg.

Hvilken frelse?

Hvis jeg for en overskueligheds skyld vælger her at forstå "Israel" som kun de jøder, der bor i Israel, og overlader bøn for de andre derboende etniske grupper til en anden anledning, hvad er det for

en "frelse" vi skal bede om? Hvis en israelsk jøde ville blive spurgt, så ville der næppe være tvivl om, at vi kunne få en længere liste over de mange alvorstunge problemer, som Israel står overfor, og som nærmest råber på en løsning. Er det så det, vi skal bede om, og hvis ja, hvordan kan tro

SET FRA ET RABBINSK SYNSPUNKT ER DET IKKE SVÆRT AT FORSTÅ, HVIS EN SÅDAN OPFORDRING TIL BØN VILLE BLIVE BETRAGTET SOM UØNSKET

på Jesus tænkes at virke frelsende eller problemløsende her? Men skal "frelse" forstås i den betydning, som de fleste kristne opfatter dette begreb, så handler det jo primært om at sikre sig en plads i Himmeriget efter døden, og det har for de fleste jøder efter mit kendskab ingen særlig prioritet. Det har derimod livet før døden.

Men tales der om "frelse" før døden, hvad det så end er, hvad har det så med "tro" på Jesus at gøre og på hvilken Jesus? Er "tro" ensbetydende med at følge Jesu lære eller Torah-fortolkning, som den fx finder udtryk i Bjergprædiken, og som de fleste kristne notorisk ikke efterlever, eller menes med "tro" en accept af kristendommens Jesus-forståelse, som den finder udtryk i det evangelium som Paulus prædikede, og

som bortset fra navnet stort set intet har at gøre med den "Historiske Jesus" og hans forkyndelse – en Jesus-forståelse, som gør mennesket Jesus til Gud og hans død til det for hele verden gældende son-offer?

Er dette meningen med opfordringen til bøn, så kan jeg ikke se

rettere end at det, der skal bedes til Gud om er, at Han vil omvende sit folk, jøderne fra den af Ham tidligere givne gudsyndelse til en menneskeskabt religion, der forkaster jødernes oprindelige religion. At underbygge det med den kendte påstand om, at alle jødernes problemer – både før og efter Jesus – skyldes at han ikke blev accepteret, som den af profeterne lovede Messias, må nok henlægges til kategorien: Kristen ønsketænkning. I hvert fald har Bibelen (G.T.) en anden forklaring.

Set fra et rabbinsk synspunkt er det ikke svært at forstå, hvis en sådan opfordring til bøn ville blive betragtet som uønsket.

Kommentar

Når jeg opfordrer til bøn for Israel...

Af Kai Kjær-Hansen

Jeg læser Poul E. Andersens bidrag som et personligt og eksistentielt indlæg, hvor han – som kristen – ikke kan forlige sig med, at jøder skulle have brug for Jesus som Messias. Min kommentar vil også være eksistentiel og personlig. Der er ingen grund til at tilsløre, at vi ser meget forskelligt på tingene.

Det er muligt, at de fleste kristne, der i august-avisen læste min opfordring til bøn for Israels frelse, vil betragte det som en "selvfølgelighed". I hvert fald er en sådan opfordring ingen nyhed i Israelsmissionens sammenhæng (se s. 2). Det

giver slet ingen mening at have en Israelsmission uden bøn om Israels frelse. Når det er sagt, skal det også nævnes, at mange andre kristne er af en anden opfattelse og betragter bøn for Israels frelse som udtryk for en antijødisk holdning eller ligefrem antisemitisme. En opfattelse, jeg finder nok så mærkværdig, da både Jesus, hans disciple og Paulus – der alle var jøder og derfor ikke kan anklages for at være antijødiske – bad og arbejdede for Israels frelse.

Når jeg kalder til bøn for "Israel", tænker jeg på Israels folk, uanset hvor de befinder sig i verden. Jeg skal ikke foreskrive andre kristne, hvordan de skal bede for og forholde sig til staten Israel og de mange problemer dér. Jeg beder om frelse for alle parter dér. Jeg beder om "fred over Jerusalem", om forsoning mellem jøder og palæstinensere og om bedre

kår for alle parter. Men jeg bad hverken for eller imod en israelsk tilbagetrækning fra Gaza!

Når jeg beder om "frelse" for andre – og mig selv! – er det en frelse, som modtages her og nu. En sådan frelse har konsekvenser for livet før døden og livet efter døden. En sådan frelse tilbød jøden Jesus sit folk. I ord og gerning fremstilles han i evangelierne som Israels Messias. Som en konsekvens af, at Messias-tiden er oprundet for Israel, er der godt nyt for – os – hedninger.

Når jeg beder om frelse for Israels folk, beder jeg altså om, at de må tage imod Jesus som deres Messias – den Messias som Israels Gud satte sit stempel på ved at oprejse ham fra de døde.

Jeg beder ikke om, at de må acceptere "kristendommens Jesus-forståelse" – hvad Poul E. Andersen end mener hermed. Jeg beder om, at Jesus-troende jøder må finde ind i sammenhænge og/eller opbygge menigheder, hvor de på deres egen måde kan give udtryk for deres tro. En tro baseret på, at Jesu død var et for

hele verden – og et dem gældende "sonoffer" – en opfattelse, Poul E. Andersen distancerer sig fra.

Men sagde Jesus ikke, at Menneskesønnen er kommet, "for at give sit liv som løsesum for mange" (Mark 10,45)? Er Poul E. Andersen virkelig rede til at give køb på nadverordene: "Dette er mit blod, pagtens blod, som udgydes for mange" (Mark 14,24) – sagt til Jesu jødiske disciple?

Jeg beder ikke Gud om, at han vil omvende sit folk til "en menneskeskabt religion", men til den nye pagt, som Gud har oprettet i og med Jesus.

Ligger de hensmuldrede rester af Jesus af Nazaret stadig i en grav i Jerusalem, har hans liv og død ingen afgørende betydning for jøder. Enig! For så har Israels Gud altså ikke opvakt ham fra de døde. Men så har Jesu liv og gerning heller ingen betydning for mig eller for os hedninger. Jeg ved ikke, om Poul E. Andersen har overvejet denne alvorlige konsekvens af sin holdning.

Der er nemlig slet intet evangelium for os hedninger, hvis

evangeliet ikke gælder jøder. Evangeliets relevans for mig er afhængig af evangeliets relevans for jøder.

At der ikke er frelse i nogen anden end Jesus, er ikke en opfattelse, som kan tilskrives en langt senere kirkelig opfattelse; de ord lød i Jerusalems gader kort tid efter Jesu død og opstandelse. De fandtes på Jesus-troende jødernes læber og var rettet til andre jøder (ApG 4,12).

Afsluttende finder jeg det bagvendt at hævde, at en opfordring til bøn for Israel fra et rabbinsk synspunkt vil "blive betragtet som uønsket".

I den jødiske historie har der været flere uønskede profeter – Jesus inklusive – som talte ordet fra Gud, på trods af de var uønskede af bl.a. det religiøse lederskab.

Hvis Israels Gud stod bag Jesus, har Jesu ord og gerning afgørende betydning for Israels folk – også i dag.

Derfor beder vi med Paulus: "... af hele mit hjerte ønsker jeg og beder til Gud om, at de må frelses" (Rom 10,1).